

met een onderscheiden rechtspersoonlijkheid. Een beslissing ten aanzien van een rechtspersoon, die dezelfde gevolgen heeft als een beslissing tot opening van een insolventieprocedure, kan alleen genomen worden door de rechterlijke instanties van een lidstaat die op basis van de bevoegdheidsregels van de Europese Insolventieverordening ten aanzien van deze rechtspersoon bevoegd is;

- de Insolventieverordening aldus moet worden uitgelegd dat de loutere vaststelling van de vermenig van de vermogens van vennootschappen niet volstaat om het vermoeden dat het COMI is gelegen in de statutaire zetel van de tweede vennootschap te weerleggen. Ter weerlegging van dit vermoeden moet op grond van een integrale evaluatie van alle relevante factoren op een voor derden verifieerbare wijze kunnen worden vastgesteld dat het werkelijke bestuurs- en toezichtcentrum van de vennootschap die het voorwerp uitmaakt van de vordering tot uitbreiding, gelegen is in de lidstaat waar de oorspronkelijke insolventieprocedure werd geopend.

In de Commissie juridische zaken van het Europees Parlement is een voorstel gelanceerd om aan deze problematiek tegemoet te komen in het kader van de insolventie van concerns (verslag met aanbevelingen aan de Commissie betreffende insolventieprocedures in het kader van het vennootschapsrecht van de EU, www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//NONSGML+REPORT+A7-2011-0355+0+DOC+PDF+V0//NL, 2011, 12-14).

A.V.H.

Rechtbank van koophandel Brussel 20 januari 2012

Zaak: A/10/05014

INSOLVENTIE

Andere (insolventie) – Vereffening – Samenloop – Netting – Close-outnetting

INSOLVABILITÉ

Autres (insolvabilité) – Liquidation – Concours – Netting – Close-outnetting

In onderhavig geval diende de rechtbank van koophandel te Brussel zich uit te spreken over wat de gevolgen waren van de invereffeningstelling van verweerster op 6 juli 2009 voor twee overeenkomsten die tussen eiseres en verweerster werden afsloten inzake luchtvrachtverkeer, de eerste gedateerd op 11 juni 2008 en de tweede op 1 januari 2009, waarbij overeenkomstig artikel 7 van beide overeenkomsten eiseres een onherroepelijke waarborg diende te verschaffen waarbij werd bepaald dat ingeval verweerster haar activiteit zou stopzetten of in vereffening zou gaan, deze waarborg mocht worden

aangewend ter vergoeding van nog openstaande betalingen in hoofde van eiseres.

De partijen zijn het erover eens dat de te verstrekken waarborg telkens 200.000 USD bedroeg. In uitvoering van de overeenkomsten stortte eiseres op 24 juni 2008 en op 7 oktober 2008 de voormelde bedragen op de rekening van verweerster. Als referentie bij de eerste betaling werd 'Garantie FFF3' vermeld en bij de tweede betaling 'Garantie 2'.

Artikel 12, § 1 van de wet op de financiële zekerheden (WFZ) geeft een omschrijving van de eigendomsoverdrachten ten titel van zekerheid. Het betreft eigendomsoverdrachten van financiële instrumenten of van contanten die worden verricht om verbintenissen te waarborgen en die een verbintenis van de overnemer inhouden om de overgedragen financiële instrumenten of contanten, of gelijkwaardige instrumenten of waarden, terug over te dragen, behalve wanneer de gewaarborgde verbintenis helemaal of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd.

De rechtbank is van oordeel dat uit de bewoordingen van de twee overeenkomsten tussen de partijen inderdaad blijkt dat de partijen een eigendomsoverdracht tot zekerheid voor ogen hadden.

De overeenkomsten voorzagen verder dat in geval van stopzetting door verweerster van haar activiteiten of in geval van haar ontbinding de waarborg zou kunnen worden gebruikt om te compenseren met openstaande betalingen. De rechtbank is van oordeel dat het hierbij een zgn. nettingovereenkomst betreft. Volgens artikel 3, 4° WFZ is dit een overeenkomst tot schuldvernieuwing of tot bilaterale of multilaterale schuldvergelijking. Nettingovereenkomsten zijn in geval van samenloop tegenstelbaar volgens artikel 14 WFZ.

In casu heeft zich een geval van samenloop voorgedaan in hoofde van verweerster, te weten de zekerheidsnemer. Deze werd inderdaad op 6 juli 2009 in vereffening gesteld.

Artikel 12, § 2 WFZ bepaalt dat de in § 1 bedoelde eigendomsoverdrachten geldig en aan derden tegenstelbaar zijn, inclusief de prerogatieven die uit de eigendom voortvloeien en die inzonderheid de vervreemding van de activa waarop die overdrachten betrekking hebben, of de saldering van de desbetreffende schuldvorderingen mogelijk maken, niettegenstaande een insolventieprocedure, het beslag of enig ander geval van samenloop tussen de schuldeisers van één van de partijen bij deze overeenkomsten.

Voor wat betreft de prerogatieven die uit de eigendom voortvloeien (zoals bedoeld in art. 12, § 2 WFZ) is de rechtbank van oordeel dat deze uitsluitend aan de zekerheidsnemer toekomen. Door de zekerheidsoverdracht

berust de eigendom immers nog uitsluitend bij de zekerheidsnemer. Een van deze prerogatieven bestaat in een wettelijk bij samenloop tegenstelbaar recht van 'close-out' (dat de werking heeft van een ontbindend beding of voorwaarde) wanneer zich een wanprestatie voordoet in hoofde van de door de zekerheidsoverdracht gewaarborgde debiteur. Dergelijk recht bestaat aldus niet zonder meer in hoofde van de zekerheidsgever.

De rechtbank stelt vast dat in de overeenkomsten tussen de partijen geen beding van 'close-outnetting' (zoals een uitdrukkelijk ontbindend beding) werd opgenomen op grond waarvan verweerster haar vordering tot retrocessie voortijdig zou hebben kunnen compenseren of verrekenen met de door de zekerheidsoverdracht gewaarborgde vordering wanneer zich in hoofde van de zekerheidsnemer een insolventieprocedure voordoet. De overeenkomsten bevatten enkel een nettingovereenkomst, hetzij een recht op schuldvergelijking.

Naar aanleiding van de samenloop van de zekerheidsnemer, te weten verweerster, betreft de vordering tot teruggave van het verschuldigde saldo nog louter een contractueel recht tot retrocessie. Het betreft hierbij slechts een chirografaire vordering in de massa. Aldus besluit de rechtbank dat de vordering van eiseres tot teruggave van het saldo na verrekening niet buiten de massa valt.

I.V.d.M.

7. VERZEKERINGEN/ASSURANCES

Eveline Goessens⁶ et Jean-Marc Binon⁷

Wetgeving/Législation

Wet van 26 november 2011 tot wijziging van artikel 138bis-6 van de wet van 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst (BS 5 december 2011)

VERZEKERING – ZIEKTEVERZEKERING

Verlenging regeling inzake chronisch zieken en gehandicapten

ASSURANCE – ASSURANCE MALADIE

Prolongation de la réglementation concernant les maladies chroniques et les personnes handicapées

Artikel 138bis-6 wet landverzekeringsovereenkomst voorziet dat elke kandidaat-hoofdverzekerde die chronisch ziek of gehandicapt is en de leeftijd van vijftien jaar niet heeft bereikt, recht heeft op een niet-beroepsgebonden ziektekostenverzekering. De verzekeraar is

gehouden deze verzekering te onderschrijven doch kan de kosten die verband houden met de ziekte of de handicap welke bestaat op het ogenblik van het sluiten van de verzekeringsovereenkomst van de dekking uitsluiten. De premie moet deze zijn die aangerekend zou worden aan dezelfde persoon indien deze niet chronisch ziek of gehandicapt was.

Deze regeling is slechts voor een beperkte periode van toepassing. De wet private ziekteverzekeringsovereenkomsten van 20 juli 2007, tot invoering van bedoeld artikel 138bis-6, voorzag initieel in een termijn van 2 jaar. Bij de wijzigingswet van 17 juni 2009 werd dit veranderd naar 4 jaar, tot en met 30 juni 2011. De Koning diende vóór 1 juli 2011 een besluit te nemen over het al dan niet behoud van dit recht, na een voorafgaande evaluatie door het Kenniscentrum, Assuralia en patiëntenverenigingen. Deze timing kon echter wegens de politieke ontwikkelingen niet worden gerespecteerd. Bij wet van 26 november 2011 wordt artikel 138bis-6 opnieuw gewijzigd en deze regeling inzake de chronisch zieken en gehandicapten op een ziekteverzekering verlengd tot en met 30 juni 2012. De evaluatie door het Kenniscentrum werd uitgevoerd en gepubliceerd in november 2011 (rapport op www.kce.fgov.be). De Koning dient nu op basis daarvan een besluit te nemen vóór 1 juli 2012.

E.G.

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour constitutionnelle 10 novembre 2011

Affaire: n° 166/2011, RG n° 5016

ASSURANCES – ASSURANCE TERRESTRE – ASSURANCE VIE

Assurances du solde restant dû pour les personnes présentant un risque de santé accru

VERZEKERINGEN – LANDVERZEKERING – LEVENSVERZEKERING

Schuldsaldoverzekeringen voor personen met een verhoogd gezondheidsrisico

Par l'arrêt n° 166/2011 du 10 novembre 2011, la Cour constitutionnelle a rejeté le recours en annulation partielle de la loi du 21 janvier 2010 modifiant la loi du 25 juin 1992 sur le contrat d'assurance terrestre en ce qui concerne les assurances du solde restant dû pour les personnes présentant un risque de santé accru (*MB* 3 février 2010), introduit par l'association belge des assureurs Assuralia.

Cette loi, qui a inséré les articles 138ter-1 à 138ter-13 dans la loi sur le contrat d'assurance terrestre (LCAT), vise à faciliter l'accès de ces personnes aux assurances garantissant le remboursement d'un crédit hypothécaire contracté pour la transformation ou l'acquisition de leur habitation propre et unique, tout en habilitant le pouvoir

⁶ Bursaal K.U.Leuven.

⁷ Référéndaire à la C.J.U.E., maître de conférences invité à l'U.C.L.